

Preot SEVER NEGRESCU

SUFERINȚE ÎN BISERICĂ

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2015

Cuprins

Întoarcerea la simplitate. Prefață (Cornel Mihai Ungureanu)	7
--	---

NISIPURI

Robul de mine	15
Despre folclorizarea credinței	17
Suferințe în Biserică	20
Am ales, oare, oameni aleși?	23
Adevărul nu poate fi furat	26
Coadă la Iad	29
Aplauze și huiduieli	33
Fapte întâmplare și fapte petrecute	36
Revărsarea lui Dumnezeu și utilitățile care sufocă	40
Incinerare cu lumânare?!	43
Poftă mare și gând bun	46
Crucea și drapelul	50
Bac-ul și Irak-ul	53
Sărbători cu înlocuitori	56

Plimbarea	59
Nisipuri	61

MIRIDE

Și cu Dumnezeu ce faci?	67
Enoriașul de nota 10	70
Zaheu cel mare	73
Winnetou de Eșelnița	76
Iulie, august și copiii	78
Un alt început	81
Episcopul din cimitir.....	84
Muma Chiva, vecina Sfintei Paraschiva	87
Toamna – haină a lui Dumnezeu	89
Ianuarie – început bun	92
Clopotul dintre ani	95
Loc și timp în stră... mutări	98
De ce este Biserica altfel?	102
Veșnicia Învierii	105
Sfântul Ilie, Poetul și Veșnicia	107
Audiență la o naștere	110
Molitvele părintelui Bartolomeu	115
Un nesfârșit cuvânt	118
Cult-ură	122

Întoarcerea la simplitate

Prefață

„Biserica suferă în această lume, pentru că nu este din această lume”, spune, la un moment dat, în paginile ce urmează, autorul cărții. Sever Negrescu, am fost tentat să adaug, nu este nici el din lumea pe care o descrie, din când în când, așa cum o știm: cu politică urât mirositoare, cu vuietul manipulator al televiziunilor, cu diverse mijloace prin care se propagă o realitate falsificată, cu o presă ce alege mereu răul, scandalul, cu un marketing tot mai agresiv și „utilități care sufocă”, cu bunul-simț și buna-cuviință tot mai lezate, cu tradiții năpădite, copleșite de mode noi, de import, ce aduc întâmplări ale modernității: parade gay, incinerări, o mamă a șase copii care moare în urma unei operații de implant cu silicon etc. Un tăvălug globalizant se așterne peste țări și oameni, în Londra a fost inaugurată prima biserică pentru atei, dar și în București se aplaudă la înmormântări și se huiduie la nunți. Tinerii care înainte plimbau oi și capre, ori duceau vacile la păscut, poartă acum în lesă câini de companie, un elev de seminar ce arătase la examenul de admitere „smerenie, plecăciune, zdrobire

de inimă” este exmatriculat în anul II pentru că a furat din mall. Ne lăudăm în schimb că avem cel mai mare drapel din lume, uitând că mândria e păcat și doar Crucea „este drapelul creștinului”, doar ea „ne înrădăcinează în cer”. În acest haos cotidian, Biserica este și ea ținta „răutăților, amăgirilor, nonculturii”. Cei care o atacă se poziționează, de regulă, în exteriorul acesteia, sunt oameni care nu s-au spovedit și nu s-au împărtășit niciodată, dar se întâmplă să abată din cale și apropiați sau persoane din interior.

„Un istoric se arată mirat de ce, atunci când erau demolate bisericile din București, Biserica tăcea! Cred că și Dumnezeu nu zice nimic în fața dracului. Tace! Dar tăcerea lui Dumnezeu este altceva decât vorbirea lumii. Dumnezeu tace în istoria lumii, Biserica lui Dumnezeu a tăcut în istoria României. Dumnezeu vorbește în Istoria Mântuirii prin Sfânta Liturghie”. Sever Negrescu nu este însă un avocat habotnic pentru tot ce se întâmplă în instituția Bisericii și nu se sfiește să critice unele metehne, între care „vorba dezlânată” ori „punerea nădejzii în bani”. „Este trist ca Biserica să liciteze cele sfinte, icoane, biblii, cruci, chiar dacă scopul este caritabil”, „Este trist să vezi aruncându-se crucea în ape”, „Crucea nu trebuie aruncată, nu poate fi aruncată”, semnaleză autorul accentuarea unui mercantilism ori amestecul excesiv al Bisericii în cele ale lumii. Sunt „fapte și acte bisericești care nu au ce căuta în folclor”, „Biserica nu este o instituție furnizoare

de informații. Ea trebuie să furnizeze taină, mântuire”, consideră părintele, atrăgând atenția că „Biserica trebuie să fie *altfel* decât societatea” și că se cuvine să „păstreze ceea ce este al ei”, în caz contrar, „fără grija pentru cele sfinte ajungem să vorbim despre o Biserică-muzeu, o biserică moartă, fără speranța Învierii”.

Părintele Sever configurează cu tristețe (o tristețe blândă, precum aceea produsă de constatarea că unele drumuri vechi spre Mănăstirea „Sfânta Ana” sunt închise acum de măracini), prin intermediul unor întâmplări mărunte ori al altora mai grave, din realitatea imediată sau din spațiul public, o lume care „s-a schimbat parțial și s-a stricat de tot”, un Turn Babel social, în care „stăm drepti în fața nulităților, ipocriziilor”, o actualitate năucă, lipsită de reperele de altădată, o grabă a lumii pe cărările pierzaniei. „Este prea târziu să mai facem ceva?”, se întreabă și ne întreabă, amintindu-ne că e bine să ne raportăm „nu la trecut, nu la prezent, nu la viitor, ci la «timpul veșnic», iar „cea mai puternică rezistență a omului în fața murdăriilor acestei vieți a fost totdeauna comunicarea cu Dumnezeu”. Întoarcerea la spovedanie, la împărtășanie, la demnitatea rugăciunii, la acel răgaz al singurătății în care omul caută „potrivirea cu Dumnezeu”, la smerenie – aceasta este calea pe care Sever Negrescu ne conduce discret, ajutându-se uneori de cuvintele părintelui Stăniloae, ale Sfântului Simeon Noul

NISIPURI

Robul de mine

Biserica lui Hristos este astăzi, mai mult ca oricând parcă, ținta răutăților, amăgirilor, non-culturii. Cei care atacă Biserica se poziționează, majoritatea, în exteriorul acesteia, și este de înțeles acest fapt, ce nu este de înțeles: de ce astfel de oameni doresc transpunerea miezului în coajă și invers? Ca și cum coaja de nucă poate ține morală sâmburelui sau, mai rău, vișina poate înlocui cireșa. Astăzi, toți oamenii știu că Biserica este bogată, că o stareță a născut doi gemeni, dar ieri nu au știut și nu vor să știe nici mâine câți sfinți a dat Biserica umanității și câți martiri a dat umanitatea Bisericii. Astfel de oameni sunt departe de Biserică. Ei nu merită nicio atenție pentru că nu s-au spovedit și nu s-au împărtășit niciodată, pentru că ei sunt oameni fără Omenie. Prin Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie omul are Omenie, omul este Om. Animalele nu se spovedesc, nu se împărtășesc. Ele se bucură, se întristează, se înmulțesc, latră, mugesc, le este sete, le este foame, dar atât... animalele rămân animale. Prin Spovedanie omul vorbește cu Dumnezeu în prezența Duhovnicului. La Spovedanie omul trebuie să fie sincer, fără teamă, fără

rețineri, cu bucurie, cu pace, cu încredere. Prin Împărtășanie omul este *cu Dumnezeu*, omul merge *cu Dumnezeu*, omul Îl primește pe Dumnezeu în sângele lui, în trupul lui, în viața lui și pentru existența de dincolo de această viață. Acestei Sfinte Taine a Bisericii i se mai spune, pe românește, și *Grijania*, însemnând într-o traducere duhovnicească, *a avea grijă de suflet*.

Avem în viață sau ne izbim în viață de două mentalități: una păgână, robitoare a trupului și una ortodoxă, eliberatoare a Duhului. Concluzia este una și generală: în împărăția trupului *fac ce vreau*, în împărăția Duhului *fac ce trebuie*. Prin Spovedanie mă scutur de ceea ce am vrut și prin Împărtășanie mă îmbrac în ceea ce trebuie. De ce sunt legate aceste două Sfinte Taine? Pentru că prin Spovedanie mărturisesc păcatele mele, prin Împărtășanie (Grijanie) mărturisesc pe Biruitorul păcatelor mele, Iisus Hristos. Dacă nu mă spovedesc și nu mă împărtășesc, rămân un rob al păcatelor mele și al familiilor acestora născătoare de iluzii; dacă mă spovedesc și mă împărtășesc, devin un rob al lui Dumnezeu, al Adevărului, al Biruinței, al Dragostei, al Împăcării, al Certitudinilor. Robul de mine...

Despre folclorizarea credinței

Prima cântare de la Agheasma cea Mare, datorată Sfântului Sofronie, Patriarhul Ierusalimului, cuprinde în sine și o chemare: „Glasul Domnului peste ape strigă, grăind, veniți de luați toți Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, Duhul temerii de Dumnezeu, al lui Hristos, Celui ce S-a arătat” (*Mineiul lunii ianuarie, ziua a șasea*).

Când am mers prima dată prin parohie cu Boboteaza, o bătrână m-a întrebat: *Părinte, când cade Crucea la apă?* Atunci, nu am înțeles și nu am știut ce să răspund, acum înțeleg, dar bătrâna nu mai este. Aceste rânduri se voiesc a fi și un răspuns la întrebarea de atunci. Grija pentru cele sfinte a fost și este viața Bisericii. Fără această grijă ajungem să vorbim despre o Biserică-muzeu, despre o Biserică chiar moartă și, ceea ce este mai grav, despre o Biserică fără speranța Învierii. Propovăduirea credinței fără propovăduirea Învierii atrage după sine zădărnicia sau, altfel zis, însingurarea omenității: „Către bolțile cerești zburând prin dumnezeiască faptă bună” (*Mineiul lunii ianuarie, ziua a douăzecea*). Nașterea Mântuitorului, Sfântul Vasile cel Mare, Botezul Mântuitorului și Sfântul Ioan Înaintemergătorul au trecut peste existența noastră ca o boare de seară pe care

o simțim doar dimineața. Este trist să vezi un mare cântăreț de muzică populară cântând în fața Sfințelor altare întâi colinde, apoi bordeiașul; este trist să auzi colindele noastre acompaniate de tobe, chitări, fluiere etc (un sfânt al primelor veacuri creștine, adică al veșniciei noastre, spunea că „acolo unde este instrumentul nu mai este Dumnezeu”); este trist ca Biserica să liciteze cele sfinte (icoane, biblii, cruci) chiar sub motivul împlinirii unui scop caritabil; este trist să vezi aruncându-se Crucea în ape; este trist să vezi oameni săvârșind reversul (aruncând bani în căldărușa cu agheasmă). Există anumite realități lumești care pot atinge rangul de sfințenie, dar care nu au ce căuta în Biserică (chiar dacă Îl mărturisesc pe Dumnezeu, ele nu-L pot aduce pe Dumnezeu acolo unde Acesta există) și există anumite fapte, acte și înfăptuiri bisericesti care nu au ce căuta în folclor. Colindatul poate fi definit un obicei sfânt, românesc, dar el aparține uliței, cetelor, cel mult străzii sau scenei, dar nicidecum Bisericii. Colindele, da, aici este cu totul altceva, strana și altarul se pot deschide. S-a ajuns ca *mersul cu Boboteaza*, practică a Bisericii, să fie prelungit printr-o imitație folclorică în *mersul cu Iordanul*, obicei săvârșit în unele părți ale țării noastre de către cete de flăcăi și bărbați. Biserica noastră trebuie să păstreze ceea ce este al ei și să-și cultive tezaurul credinței nelăsându-se invadată de folclor (gen *pușca și cureaua lată*). Sfântul Ioan Înaintemergătorul nu s-a considerat vrednic a se apropia de Mântuitorul, coborât în

apele Iordanului (Matei 13, 14); noi suntem vrednici a arunca Crucea Mântuitorului în ape?! Crucea este Însuși Mântuitorul „Care ridică păcatele lumii” (Ioan 1, 29); crucea nu trebuie aruncată, nu poate fi aruncată; crucea este cea care trebuie ridicată și cea care ridică păcatele noastre. Botezul crucii este *Botezul cu Duhul Sfânt* (Ioan 1, 33). Ridicând Crucea lui Hristos în viața noastră și prin viața noastră, și nu aruncând-o pe ape, putem trăi adevărul clipei prezente: „De grijile lumești lepădându-ne și viață îngerească primind” (*Mineiul lunii ianuarie*, ziua a douăzecea). Zilele trecute, mergând cu Boboteaza prin parohie, o bătrână, poate fiica celei dintru începutul pastorației mele, mi-a urat: „Părinte, să trăiești toată viața!”. Duhul lui Hristos este Duhul temerii de Dumnezeu, Duhul înțelegerii, Duhul înțelepciunii, Duhul trăirii lui Dumnezeu și cu Dumnezeu toată viața, nu parțial. În rest, totul este... folclorizarea credinței.